

סיפורה האישי של האצנית, הקובעת: דרושות רבע מיליון לירו

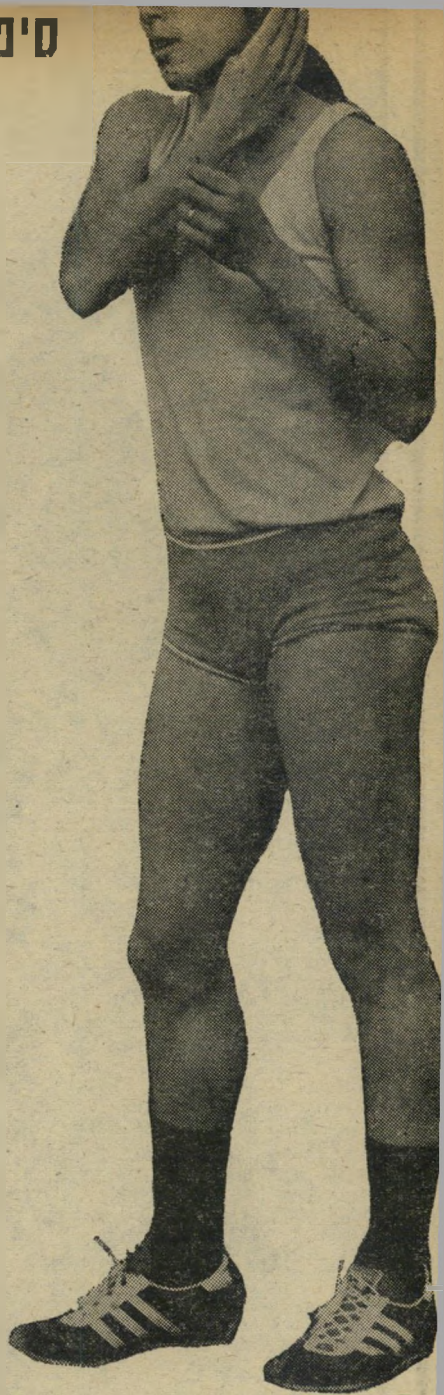

הבעל המאמן
פטר רוט, בעלה של אסתר שחמורוב, המשרת כעת בצ'ה"ל, משמש כמאמנה האישי מאז ניספה מאמנה הקודם, עמיצור שפירא ז"ל, באסון מינכן.

לא רוצה לרוץ!

אותי או כאילו אני מנסה לשהות הסבות מההתאחדות. הם נתנו לי רק אישור ל-מישרד השיכון, לקבלת משכנתה.

פטר משרת היום בצבא כחייל סדיר, מדריך ספורט, והוא עומד להשתחרר. בגלל העובדה שהוא המאמן שלי, הוא קיבל מהצבא אישור לעבוד בחוץ. שעתים הוא עובד בצבא, כמה שעות הוא עובד בבית-ספר, ובשאר הזמן הוא מאמן אותי. אחרי שהוא קיבל את האישור לעבוד בחוץ, פתחנו מכון התעמלות ואימונים לי. אבל או פרצה המילתמה, ונאלצנו להשכיר את המקום למשך שלושה חודשים. אבל גם אחרי-כך לא יכולנו לפתוח אותו, כי הייתי צריכה להתאמן לקראת טהרן. סידרו אז בווינגייט מין בית-מלון ל-ספורטאים, וכולנו התאמנו שם. קשה לתאר

מאמן

אסתר שחמורוב

נולדתי בתל-אביב. היום אני בת 22 וחצי, ואני בספורט מהיום שאני מכירה את עצמי. תמיד עודדו אותי בבית, בייחוד אמא שלי. היא עובדת באיווניה, ואבא שלי עובד בעירייה, כשומר. היינו בבית ארבעה ילדים, שני בנים ושתי בנות.

למדתי בווינגייט במילגה, ואז נסעתי לבנגוקוק. זאת הייתה ההצלחה הגדולה הראשונה שלי. הבאתי משם שלוש מדליות: שתיים זהב, בקרב-חמש ובריצי-משוכות, ואחת כסף — בקפיצה-לרוחק. את סטר רוט, בעלי הכרתי בערך באותה תקופה. אחרי בנגוקוק הייתי אז בת 18 וחצי. גם הוא למד בווינגייט, שנה מעלי. האולימפיאדה במינכן הייתה שנתיים אחרי בנגוקוק. כשנסעתי לשם, כבר היה לנו תאריך-נישואין, והתחתנו כמה חודשים אחרי-כך.

פטר הוא חבר ניבחרת ישראל בהתעמלות, עולה מרומניה. לפני שהכרתי אותו, היה לי רק ספורט בראש, גברים לא עניינו אותי בכלל. הוא היה החבר והגבר הראשון שלי. אחרי שהתחתנו, ההורים שלו עזרו לנו לרכוש את הדירה שלנו בהרצליה, של מישרד השיכון, שכל הגודל שלה 70 מטר מרובע ברוט, 3 חדרים קטנים. יש לנו עליה משכנתה של 34 אלף לירות, שעליה היינו צריכים לשלם בשנתיים הראשונות 300 לירות לחודש.

חצי שנה אחרי החתונה נכנסתי להריון, ובני ירון הוא הילד בן שמונה חודשים. האודים עזרו לנו בתחלה. לא העיתונאים סידרו את עניין הדירה, אף-על-פי שהציגו

איך זה היה. אנשים קוראים ויודעים רק על הניצחונות, על המדליות, אבל אין להם מושג מה צריך לעשות בשביל זה. כי בשלושת החודשים הראשונים אחרי הלידה אסור היה לי להתאמן. ירון נולד בניית-חוקי-סרי, אבל לא בגלל שאני ספורטאית או משהו כזה, אלא פשוט משום שהוא נולד בלידת-עכו, והיה גדול, כמעט ארבעה קילו. מזל שהרופא עשה לי פרוצדורה, ותפר אותי כך שיהיו מה שפחות תפרים. הייתה לי דוגמה טובה מהנה שזיפי, שעברה כבר שני ניתוחים קיסריים, ובכל-זאת השיגה אחר-כך שיאים. בגלל הלידה הקשה והניתוח נותרו לי רק שלושה וחצי חודשים להתאמן לקראת טהרן. את הזמן הזה כיליתי בחדר אחד עם פטר וירון התינוק, בווינגייט, והתאמנתי בלי סוף. כל אותו זמן לא היו לנו שום הכנסות. אומנם התגוררנו ואכלנו שם, אבל אפילו

עם כבוד לא קונים אפילו לחם!"

מטפלת לירון לא יכולתי לקחת כדי שאוכל להתאמן בחופשיות. מקרן וולפסון לספורט טאים מצטיינים הייתי צריכה לקבל 4000 לירות, וזה צריך היה להיות גם בשביל מטפלת, אבל בסוף קיבלתי רק 1500 לירות. הקרן הזאת מיועדת רק לעזרה ב-הוצאות, לא יותר. למינכן, למשל, התאמנתי יום וליילה. הייתי חופשייה אז. אבל עכשיו... אי-אפשר אפילו לנסות להטביר כמה קשה היה לי להתאמן לאליפות אסיה. ירון היה ממש תינוק. היה לנו פרימוס קטן בחדר, שי עליו חיממנו חלב ודייסות, ופיטר שימש בייביסיטר כשאני התאמנתי. חדר-האוכל היה מרוחק, וזה לא עשה את החיים יותר קלים. הייתי מתאמנת מאוחר בלילה, בדרך-כלל בין 8 ל-11, ובשעות הצהריים, כש-

